

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Zdeňka Kühna, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. OAM-297/ZA-ZA14-ZA14-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 4 Az 37/2014 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dle poštovního razítka k poštovní přepravě dne 10. 10. 2016 kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví výroku.

[2] Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

[3] Dle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

[4] Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., dle jehož odst. 1 lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

[5] Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadený rozsudek městského soudu, který rovněž obsahoval poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, byl stěžovateli doručen fikcí do datové schránky v pátek 9. 9. 2016.

[6] Konec lhůty dvou týdnů pro podání kasační stížnosti dle § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené případl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. na pátek 23. 9. 2016. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

[7] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a z tohoto důvodu ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[8] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Ads 54/2003 - 78, není v případě, že je kasační stížnost podána opožděně, na místě odstraňovat její jiné vady či nedostatek právního zastoupení. Z toho důvodu v posuzovaném případě nebylo třeba rozhodovat o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 As 81/2016 – 26, nebo ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Ads 46/2014 – 50).

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu